

Forfatter: Udrag fra Det forbandede Huus

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 101.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366410496/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Skikkelse. Kun Værkstedet ønskede han at udvide med det gamle Pulterkammer ved Enden af Huset, hvortil Døren var spærret, og som Hr. Stork for det Første havde forbeholdt sig, da han brugte det til Brændekammer og havde Indgang dertil fra Nabohuset, som han selv eiede og beboede.

Ogsaa heri var Hr. Stork meget føielig; han lovede saasart muligt at lade Kammeret udfyldt og Indgangen til Nabohuset tilmure »Naar Alle havde saa ærlige og honette Naboer som jeg – føiede han høflig til – behøvedes der slet intet Skillerum mellem Husene.»

»Hvad har da dog mod den gode Hr. Stork? Johanne! – sagde Frants, da han var gaaet – han er jo Artigheden selv. Hvad kan han gjøre ved, at han har den Smule Krampe i Ansigtet?»

»Jeg vilde dog heller, vi havde en anden Mand til Nabo og Intet med ham at skaffe,« sagde Johanne og slog Skodden for Døren efter ham.

Frants arbejdede nu med Lyst og med Flid og stod sildig ud paa Aftenen i Værkstedet, naar der var et og andet Arbeide, der hastede med, eller som han med særdeles Lyst og Kjærlighed vilde fuldende. Han vilde gjerne hæve sit Haandværk til Konst, og arbejdede helst i de finere Træsarter, hvoraf han kunde danne Boskab med smukke Former og kunstige Prydelser. Dette var især siden hans Svendecise blevet hans kjæreste Lyst. Men hans Armod nødte ham til at see paa det Nødvendige, og da han var bekjendt for at gjøre smukke og gode Liigkister, var dette hans sædvanligste Sysse. Han gjorde undertiden i lang Tid intet Andet, før siden at have Fred, naar han fik isinde at gjøre et Stykke til sin Fornøielse. Naar han nu om Aftenen stod og hørte paa Fjælen til en Liigkiste, faldt det ham ofte ind at tænke paa al den Sorg og Bedrøvelse, dette hans Arbeide vilde bringe i det Huus, hvorhen det skulde bæres, og det var ham en underlig Tanke, at han kunde maaskee møde det Menneske sundt og frisk imorgen paa Gaden, som han nu allerede hamrede Liigkisten sammen til. Hvad om den maaskee var til dig selv eller din Kone eller en af dine bedste Venner, tænkte han videre. Han blev da bekjent og underlig tilmode over sine egne Tanker og over sin bedrøvelige Gjærning, og ønskede kun, han var saa velhavende, at han ingen Liigkiste behøvede nære at forfærdige.

En Aften var intet Saadant faldet ham ind, men han havde været saa ivrig i sit Arbeide, at han først mærkede, det var sildigt, da Vægte-

ren havde raabt Tolv. Han vilde endnu kun slaa et Som i den store Kiste, han stod med ved Høvlebænken; da syntes han, Nogen hviskede bag ved ham: »hamrer og høvler du endnu? til hvem er den Kiste?»

Han tabte Hamren af Haanden og saae sig forfærdet om; men der var Ingen. Det er de gamle dumme Tanker, som spøge i mit Hoved og nu faae Rost i den underlige Midnat, tænkte han, men lod nu Høvl og Hammer hvile, og tog Lyset for at gaae til sit Sovekammer; men Lyset var udbrændt og gik ud, før han kom til Døren. I Mørket forvillede han sig nu saaledes i Værkstedet, at han paa enhver anden Tid vilde have leet over sig selv; thi hvorledes han saa vendte sig, kom han altid tilbage til den spærrede Pulterkammerdør. Da dette var hendes ham tre Gange, blev han staaende og syntes Noget rørte sig i Pulterkammeret; gennem en Sprække paa Døren syntes han at skimte Glimtet af et Lys, og han troede at høre en Lyd som Pjasken i Vand med en Karklud. Det er en underlig Tid at vadske Gulv paa, tænkte han, idet han bankede stærkt paa Døren og spurgte høit: hvem der var inde, og hvad man gjorde der saa silde. Men idetsamme forsvandt Lyset, og der blev dødsstille.

Jeg maa dog have taget fejl, sagde Frants ved sig selv og søgte at besinde sig og finde Døren til Sovekammeret; men nu faldt Tanken ham ind om hans gamle Mester, som jo var druknet, og som saa ofte havde staaet her og arbejdet med ham sildig ud paa Natten; og det var ham ligesom Høvleren skulde røre sig igen, hvor den Gamle havde staaet, og som om de endnu havde et Arbejde at gøre sammen i denne Verden.

Forviret af disse underlige Tanker, fandt han endelig Døren og gik til Sengs.

Kone og Barn sov allerede sødelig, men Frants havde ingen Rø for de besynderlige Drømme. Han syntes den gamle Mester Flok stod for ham og sagde: »hvorfør kom jeg ikke i min Kiste? hvorfor kom jeg ikke i christen Jord? Søg og du skal finde! – udslet Forbandeden, at den ikke skal ramme dig!»

Da han om Morgenens vaagnede, saae han syg og bleeg ud, og Johanne spurgte bekymret, om han fattedes Noget. Men han vilde ikke ængste hende med sine Drømmerier til Unytte og skammede sig selv derover. Jeg er med alle mine gode Tanker om min Styrke og min sønde Forstand dog i Grunden lidt nervesvag og overtroisk, sagde